

[Bøgholm.]

godkendelse. Det er en naturlig opgave for et udvalg, hvor det drejer sig om en international konvention, at sikre sig, at konventionen er i overensstemmelse med den nationale lovgivnings bestemmelser. Gennem udenrigsministeriet er indhentet oplysninger fra de forskellige fagministre, der viser, at denne side af sagen er i orden.

Selvom det er den engelske og franske tekst, der alene har retsmæssig gyldighed, må det dog være ønskeligt, at konventionen affattes i et naturligt dansk lovsprog. Det er udfra ønsket derom, at der er stillet forslag med tilslutning fra udenrigsministeriet om at ændre konventionens artikel 43 i den danske oversættelse, således som det vil fremgå af det bilag, der er optrykt i betænkningen.

En af de ting, der har været drøftet, er spørgsmålet om, hvorvidt der burde afgives en særlig erklæring angående Grønland, således at man straks udstrækker konventionens bestemmelser til også at gælde Grønland, eller man skulle ræsonnere således, at Grønland i løbet af ganske kort tid ifølge den nye grundlov vil blive en del af Danmarks rige; da vil konventionen jo eo ipso også gælde Grønland. Der har været enighed om, at man må gå ud fra de statsretlige forhold, der består i øjeblikket, og at det vil være formelt forkert, om rigsdagen forudiskonterer resultatet af en folkeafstemning. Man er derfor enedes om at ønske, at der gennem en særlig deklaration drages omsorg for, at konventionen udstrækkes til at gælde også Grønland.

Der er to spørgsmål, der kan være grund til at rejse i forbindelse med konventionen. Det ene, som gælder det, der kaldes den individuelle klageret, er spørgsmålet om, hvorvidt et enkelt menneske eller en gruppe af statsborgere skal have ret til at henvende sig til kommissionen, eller denne ret kun skal tilkomme staten. Det andet er spørgsmålet om, hvorvidt man bør anerkende domstolen, eller man skal nøjes med at ratificere konventionen. Nu kunne man naturligvis mene, at her kan man se tiden an. Der har dog været enighed mellem udvalget og udenrigsministeren om, at Danmark allerede fra første færd bør anerkende såvel den individuelle klageret som domstolens kompetence. Vi mener, det er en naturlig opgave for dansk politik at være med

blandt de stater, der går i spidsen, hvor talen er om dette internationale samarbejde på lovgivningens område. Vi har vel også lov til at håbe, at de stater, der endnu ikke har anerkendt domstolen og den individuelle klageret, vil være lydhøre for de ord, der kommer fra de små stater, som gør det. Forbundsrepublikken Tyskland har endnu ikke anerkendt dem, men den tyske forbundsregering har fået bemyndigelse fra forbundsdagen til at anerkende klageretten og domstolen. Det er et naturligt ønske fra vor side, at også Tyskland må gøre brug af denne bemyndigelse.

Jeg skal med disse ganske korte bemærkninger anbefale det høje ting at vedtage konventionen i den foreliggende skikkelse.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Jeg takker udvalget for den indstilling, som foreligger, og kan ganske bekræfte de udtalelser, ordføreren har fremsat vedrørende den enighed, der er opnået mellem udvalget og mig om, at Danmark nu skal tiltræde denne konvention. Jeg kan bekræfte, at så snart dette forslag til beslutning er vedtaget af rigsdagen, vil jeg benytte den bemyndigelse, rigsdagen derigennem giver mig, både med hensyn til at ratificere selve konventionen og med hensyn til at anerkende den individuelle klageret og domstolen. Det er hensigten at gøre det foreløbig for en periode af to år for at se, hvilke erfaringer man gør, men det betyder ikke, at man ikke automatisk vil fortsætte, såfremt der ikke skulle rejse sig ganske afgørende indvendinger derimod.

Jeg håber, at Danmark nu kan komme til at indtage en smuk plads i rækken af lande, der gennemfører denne konvention og de bestemmelser, vi her taler om. Siden sagen var til første behandling her i tinget, har vi modtaget meddelelse om, at Irland den 25. februar som den første stat har anerkendt også den internationale klageret og domstolen. Det har ingen andre stater hidtil gjort, og vi vil altså nu følge hurtigt efter.

Som den ærede ordfører sagde, har den tyske forbundsregering en fuldmagt, men efter hvad der foreligger for os, har den endnu ikke benyttet denne fuldmagt. Af de lande, der hidtil har ratificeret konventionen, er der foruden Irland kun eet land, nemlig Sverige, der har anerkendt den indi-